

Jeg veed imidlertid, at der kan nævnes flere Ting, der har forandret Stillingen i den allerfæreste Tid mellem Rigsdagen og Regjeringen. Regjeringen har gjort sig til Gæt med sit Værk, den vil træde af, hvis Udkastet ikke gaar igjennem; Regjeringen er paa den anden Side ved at meddele Oplysninger og udvirke et kongeligt Rescript traadt beroligende op. Desuden er det maaskee ikke saa ganske frit for Færet at stemme mod den. — Man har her talt om et Efterladenskab, der skulde findes efter det aftraadte Ministerium, at dette nemlig vilde gaar ind paa en constitutionel Forsatning, og jeg veed nok, naar saadanne Rygter sættes i Omløb, fra hvad Kant Vinden saa blæser, jeg forstaaer nok en halvqvædet Bise. Der er altsaa meget, som kan opfordre, ja, som det forekommer mig, bør opfordre os Alle til at indskrænke os til det Alleryderste, til at spejde rundt omkring, om vi ikke kunne øine Muligheden af at sige et Ja.

Naar jeg stiller mig paa dette Standpunkt, er der tre Ting, hvorom jeg først og fremmest maa have Oplysning og betryggende Tilfagn. Det Første angaaer Regjeringens Hensigter med Hensyn til Repræsentationen i Rigsraadet, med Hensyn til Valgloven og alt hvad dermed hænger sammen. Der er i Udkastet indført en Censur, som jeg ikke kan andet end finde urimelig høj.

Jeg maa vel tilstaae, at jeg kan ikke saa ganske dele den Betragtning af disse Folk paa 1200 Rd., som af en æret Rigsdagsmand er gjort glædende her i Salen. Jeg kan ikke, naar jeg taler om disse Folk, tale om dem

med en saadan Mine, som om jeg sagde ved mig selv: „med Respect at sige“; jeg kan ikke finde, at de ere saa ganske, overvættede store, usolkelige Mataborer, jeg troer, at de fleste Rigsdagsmand selv i dette Thing høre til dem. Men paa den anden Side veed jeg, at et lidet talrigt Valgerforsp, hvori der findes mange Embedsmænd, lettere lader sig styre af Magthaverne, og at der er Intet mere end denne Bestemmelse om Repræsentationen i det tilkommende Rigsraad, der har væbnet Folkemeningen mod Regjeringsudkastet. Jeg er selv en Tilhænger af den almindelige Valgret, jeg sner mig høist nødig fra den og haaber paa dens endelige Seir; jeg haaber denne Seir da skal blive anderledes end nu i Frankrig, hvor almindelig Valgret kun staaer som Mindesteen paa Frihedens Grav. Jeg skulde i høj Grad ønske, at Regjeringen kunde være tilfands at foreslaae det nye Rigsraad en forringet Censur for directe Valg til Rigsraadet, og at den kunde give os Betyggelse for, at et saadant Forslag maatte fremkomme. Jeg troer ikke, at vi kan eller bør undgaae disse directe Valg, som ere foreskrevne i Udkastet, jeg venter Intet af Delegationen, som en Deel Mænd her i Salen forsøgte, især naar den bliver forbundet med Majoritets-Valg. En saadan vilde, saa forekommer det mig, paa det allerbittreste frænke de Danstfindedes Ret i Slesvig, foruden alt Andet, hvad der kan siges derimod, saa jeg kan ikke ansee en Folkerepræsentation, bestaaende alene af Delegerede fra Rigsdagen og Forsamlingerne derovre, for andet end en fordærlig Ting. Jeg har, og jeg skal gjen tage det, Intet imod de directe Valg, som de ere foreslaede, naar blot Censur bliver forringet.